

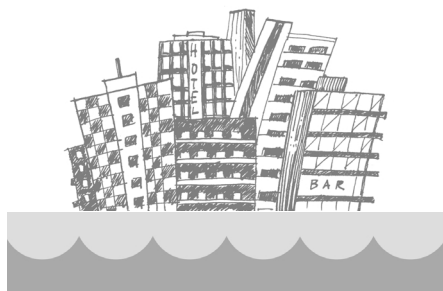
DAVE BARRY

MĚSTO ŠÍLENCŮ

MĚSTO ŠÍLENCŮ

Dave Barry

TALPRESS

Copyright © 2013 by Dave Barry
Translation © 2015 by Jana Dušková

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons,
a member of Penguin Group (USA) Inc.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno
použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu
nakladatele.

ISBN 978-80-7197-614-1

Pro Michelle, která je dokonalá

Dva dny před svatbou byl Seth v taxíku se svým svědkem Martym, který ho zasvěcoval do povinností ženicha.

„Ty máš za úkol,“ objasňoval Marty, „se pořádně ožrat.“

„Viděl jsem to ve filmech,“ protestoval Seth. „Nikdy to neskončí dobře.“

„Je to *tradice*,“ naléhal Marty. „Ženich se chystá navěky vzdát svého starého způsobu života a stráví poslední noc mejdanem s kamarády, zasměje se s nimi, zapláče si s nimi...“

„Zazvrací si na ně,“ dodal Seth.

„Na svědka ne,“ upozornil Marty. „K tomu slouží níže postavení družbové.“

Taxík se blížil k terminálu American Airlines na Reaganově letišti.

„Jednu věc,“ vztyčil prst Seth. „Žádnou striptérku.“

„To myslíš vážně?“

„Jestli se objeví striptérka, tak uteču. Poletím jak vítr.“

„Striptérky patří k tradici,“ zkonstatoval Marty.

„Striptérky jsou *špindíry*. Pamatuješ si na tu, co jsme sehnali pro Kevina?“

Marty se zašklebil. „Dobrá, uznávám, že hygiena nebyla její...“

„Byla *nechutná*, Marty. Osobně měla pod kontrolou dvě třetiny světových zásob smradu. To už bych radši, kdyby mi na klíně tancoval Charles Barkley.“

„Máme ti sehnat Charlese? Slyšel jsem totiž, že je vůči požadavkům fanoušků velmi vstřícný.“

„Prostě nechci žádnou *striptérku*.“

Taxík zajel k chodníku.

„To je na mně,“ prohlásil Marty a zaplatil taxikáři, což mu vůbec nebylo podobné.

„Jdi dovnitř.“

„Musím si vzít kufr.“

„Já ho vezmu. Jsi *ženich*, člověče. Nech se obskakovat.“

Seth se zamračil. Ani obskakování nebylo Martymu podobné. Marty patřil povahou spíše k obskakovaným. V náhlém záchvatu podezření položil Seth Martymu ruku na rameno a upřeně se mu zadíval do očí. „Marty, přísahaj mi na svou matku, že nebude žádná *striptérka*.“

„Rozhodně. Přísahám na svou matku, ať odpočívá v pokojí.“

„Tvoje matka ještě žije.“

„Ano, bohužel. Tak jdeme, musíme najít zbytek *Ženichova* komanda.“

Zbytek *Ženichova* komanda tvořil Kevin (ten s tou smradlavou *striptérkou*) a Velký Steve. Ti čtyři – Seth, Marty, Kevin a Velký Steve – spolu kamarádili od té doby, co spolu bydleli na koleji na Delawarské univerzitě, kde se vyznamenali tím, že nasbírali největší hromadu použitých krabic od pizzy v historii školy a možná i v análech vyššího vzdělávání. Po univerzitě se jejich profesní cesty rozešly, ale oni zůstali blízkými kamarády, které spojovalo studium na univerzitě i to, že byli neúspěšní ve všem, co od té doby zkusili.

Seth spatřil u přístroje na palubní lístky obrovskou hmotu, což byl Velký Steve, který s prstem váhavě se vznášejícím nad dotykovou obrazovkou a se zamračeným obličejem vypadal spíše jako muž chystající se zadat kód, který spustí

jaderný úder na Pchjongjang, než jako člověk, který má potvrdit svou volbu sedadla do uličky. Velký Steve vždycky chtěl mít naprostou jistotu ve všem, co dělal. Stát za ním ve frontě na občerstvení do kina byl děsivý zážitek. Dokázal celých pět minut vybírat nápoj, než se propracoval k mnohem složitějšímu problému, kterým byla velikost nápoje. Nemluvě o rozhodování ohledně popcornu, které ho už nejdnou připravilo o začátek celovečerního filmu.

Kolem Velkého Steva obíhal jako malý nervózní asteroid Kevin, který měl jako vždycky u ucha mobilní telefon a někomu do něj o něčem lhal. Když se Seth přiblížil, zjistil, že tentokrát je obelhávanou osobou Kevinova manželka.

„... abych pravdu řekl, je mi trochu špatně,“ vykládal právě Kevin a zavrtěl na Setha hlavou, aby naznačil, že ve skutečnosti je mu dobře. „Ne, i tak pojedu. Pro Setha to hodně znamená. Ale budu na sebe dávat pozor, žádné velké flámování.“ Tady se Kevin chňapl za rozkrok, aby naznačil, že rozhodně nemá v úmyslu si flámování nechat ujít. „Já vím, miláčku, já vím... Je mi moc líto, že nemůžeš přijet... Dobře. Ty taky. Ahoj.“ Kevin strčil telefon do kapsy a pak rychlým plynulým pohybem natáhl ruku vedle dosud váhajícího prstu Velkého Steva a zabodl ukazováček do obrazovky přístroje na palubní lístky.

„Hej!“ ohradil se Velký Steve. „Co to sakra děláš!“

Kevin si ho nevšímal a obrátil se zpátky na Setha. „Jsi připravený? V Říši svateb je všechno v pořádku?“

„Víceméně,“ kývl Seth. „Vyskytl se nějaký problém se středovými ozdobami.“

„Jaký problém?“

„To si pořád nejsem jistý. Před pár dny mi volala Tina, brečela, jako by se dozvěděla, že má rakovinu, chci říct, vzlykala, a já na ni, co se děje, a ona koktala něco o středových ozdobách, a já na to, hele, důležité je, že se máme rádi a že se budeme brát.“

„Ty jsi ale pitomec,“ ulevil si Kevin.

„Já vím. Ona to popsala slovy: ‚Ty jsi někdy *newvěřitelný*,‘ a zavěsila.“

Kevin přikývl. „My jsme měli takové dárečky pro svatební hosty, navoněná mejdlíčka s nápisem ‚Láska a štěstí navždy, Karen a Kevin‘, a Karen dvě hodiny před svatbou zjistila, že napsali Kevin s tvrdým y.“

„Proboha.“

„Jo. Dovedeš si to představit, *úplně* zkažená svatba.“

„A jak to dopadlo?“

„Její máma a teta rozbaly všechny ta mejdlíčka, bylo jich sto pětáctyřicet, a žiletkami udělaly ze všech tvrdých y měkká i.“

„Ne.“

„Jo. Když se koukneš na mejdlíčko z naší svatby, tak uvidíš, že i je trochu nakloněná a nemá tečku.“

„Neuraz se, ale já si mejdlíčko z vaší svatby nikdy neprohlížel.“

„Samozřejmě že ne. Nikdo si ho neprohlížel. Na dárečky pro svatební hosty každý kašle. Ale Karen a její matka a teta dodnes mluví o tom, jak zachránily ten slavný den svými žiletkami.“

Objevil se Marty, který vlekl svůj a Sethův kufr.

„Jste připraveni, pánové?“ zahlaholil.

Velký Steve se mračil na svůj palubní lístek.

„Řada dvacet šest,“ pravil. „To je dost vzadu, ne?“

„Všichni jsme v řadě dvacet šest,“ odušil Seth.

„Možná bychom se měli posunout blíž dopředu,“ mnil Velký Steve.

„To je dobrý nápad,“ přitakal Kevin. „Byli bychom v Miami o něco dřív.“

„Možná bychom měli projít bezpečnostní kontrolou a najít bar,“ navrhl Seth.

„Ty jsi ženich, ty rozhoduješ,“ na to Marty.

Sjeli eskalátorem do dolní haly a stoupli si do fronty před bezpečnostní kontrolou. Nejdřív šel Kevin, za ním Velký Ste-

ve a Marty. Když prošli kontrolou, všichni se otočili a zahleděli se na Seta. Což pro něj bylo první známkou toho, že něco není v pořádku. Druhá následovala, když agentka bezpečnostní kontroly, velká Afroameričanka, která měla na jmenovce napsáno R. Williamsová, ukázala na jeho kufr a zeptala se: „Je to vaše zavazadlo?“

„Ano,“ odpověděl Seth.

„Musím ho prohledat.“ Sundala ho z pásu.

„Dobrá,“ řekl Seth a šel za agentkou Williamsovou a svým kufrem. Ze směru, kde stálo Ženichovo komando, zaslechl frknutí. Agentka Williamsová zvedla kufr na stůl a natáhla si modré latexové rukavice. Otevřela kufr a po chvíli přehrabování vytáhla narůžovělý měkký gumový předmět velký asi jako fotbalový míč, ze kterého visel elektrický kabel.

„Co to je?“ vyhrkl Seth.

„To jsem se právě chtěla zeptat já vás,“ opáčila agentka Williamsová.

„To není moje,“ rozhodně pronesl Seth.

„Je to váš kufr, nebo ne?“

„Ano, ale tohle není moje.“

„Ale bylo to ve vašem kufriu.“

„Ale není to *moje*.“

„Rozumím, pane, ale bylo to ve vašem kufriu.“

„Ale není to *moje*.“

Přišel další agent, hubený muž s předčasnou pleší, který měl na jmenovce napsáno W. Pittowski.

„Nějaký problém?“ zajímal se.

Agentka Williamsová mu ukázala růžovou věc. „Tohle měl v kufriu, ale říká, že to není jeho.“

„To tedy není,“ vehementně souhlasil Seth.

Agent Pittowski se na předmět zadíval. „To je sexuální pomůcka pro pány.“

„Cože to je?“ nevěřila agentka Williamsová.

„Umělá vagina,“ vysvětlil agent Pittowski.

Agentka Williamsová pustila věc z ruky. Ta se odrazila od

stolu a pak se s natřásáním kutálela po podlaze a táhla za sebou kabel jako těžce deformované prase v křečích. Několik cestujících se zastavilo a se zájmem ji sledovalo.

„Omlouvám se,“ řekla agentka Williamsová. „Ale už se toho nedotknu.“

„To *není moje*,“ pravil už asi podesáté Seth. Oči přihlížejících se obrátily od růžové věci na Setha a pak zpátky k růžové věci.

„Promiňte,“ vmísil se Marty a přistoupil k nim.

„Kdo jste?“ chtěl vědět agent Pittowski.

Marty ukázal na Setha. „Jsem advokát tohoto pána.“

„Ne, není,“ odmítl Seth. „Dokonce to ani není advokát.“

„No, *přísně vzato* ne,“ nedal se Marty. „Nejsem advokát ve smyslu provozování advokátní praxe nebo skládání advokátských zkoušek. Ale od třetího ročníku právnické fakulty dlužím sto sedmáct tisíc na školném, a to už by sakra mohlo mít nějakou váhu.“

„On advokáta nepotřebuje,“ zareagoval agent Pittowski.

„Potřebuje sebrat tu svou vaginu a pokračovat v cestě.“

„To není moje,“ trval na svém Seth. Dav přihlížejících se rozrůstal.

„Máte nějaký důkaz, že je to jeho vagina?“ tázal se Marty.

„Drž hubu, Marty,“ okřikl ho Seth.

„Pane,“ oslovil Setha agent Pittowski, „pokud ji neseberete a ihned neodejdete, budu vás muset zadržet.“

„On se o víkendu žení,“ objasňoval Marty.

„To není můj problém,“ odsekl agent Pittowski.

„*Něčí* problém to asi je,“ usoudila agentka Williamsová s pohledem upřeným na věc na zemi.

Seth se nevraživě podíval na Martyho, popadl kufr, zvedl vaginu a vyrazil ven z bezpečnostní zóny. Došel k přeplněnému koši na odpadky, položil vaginu navrch hromady a pak se otočil na blížící se Ženichovo komando, které se idiotsky šklebilo.

„To není vůbec legrační,“ zavrčel.

„Ale je! Je to legrační!“ oponoval Kevin. Zvedl do výšky telefon. „A brzy to bude na YouTube.“

„Já tě zabiju,“ zuřil Seth. „Vážně, zabiju tě.“

„Tohle za to stojí,“ ubezpečil ho Kevin.

Ke koši na odpadky se přiblížil asi padesátiletý muž v obleku s aktovkou v ruce. Nedíval se nalevo ani napravo, otevřel aktovku, strčil do ní vaginu, zavřel aktovku a rychle odcházel.

„To bude ministr obchodu,“ mínil Kevin.

„No, ulovil pěkný kousek,“ ušklíbl se Marty. „Fleshmatic Orgo-Tron, špička ve své třídě, s elektrickým ohřevem a vibracemi. Téměř nepoužívaná.“

„Cože,“ podivil se Seth, „tys ji *používal*?“

„Skoro vůbec.“

„Proboha,“ ulevil si Seth a zadíval se za mužem v obleku, který mizel na konci haly.

Kevin ukázal: „Bar je támhle.“

Muž nutil Laurettu, aby vstala, ale byla příliš vysílená zvracením; nedokázala vstát, a už vůbec ne na mokré a kluzké palubě lodi, která se zmítala v bouřlivých vodách Golského proudu.

„VSTAŇ! VSTAŇ!“ křičel muž. Osádku tvořili Dominikanci, Laurette skoro nerozuměla jejich drsné kreolštině s výrazným přízvukem. Muž chňapl Laurettu za paži a prudce ji postavil na nohy, tak hrubě, že se lekla, že upustí miminko. Napadlo ji: *Možná by to bylo nejlepší. Možná bychom teď měli všichni umřít v té rozbouřené vodě.* Už asi postě od chvíle, kdy nastoupila na tuhle rozvrzanou kocábku, zalitovala, že kdy poslouchala svou sestru v Miami, že kdy důvěřovala těmto mužům, že kdy se svými dětmi opustila Port-au-Prince.

Stephane, její chlapeček, se zvedl spolu s ní a držel se jí za šaty. „Co se děje, mami?“ zeptal se.

„Všechno je v pořádku,“ tišila ho. Muž ji táhl na zád' lodi. Málem upadla, snažila se k sobě pevně tisknout miminko a zároveň přidržovat Stephana. „Co to děláte?“ vyhrkla.

„Tady vystoupíte.“

Laurette se rozhlédla, všude kolem viděla jen vodu.

„Ne!“ vyjekla. „Vždyť jsme uprostřed oceánu!“

„Jsme kousek od Miami.“

„Kde je Miami?“ Laurette mávla rukou směrem k obzoru.

„Kde je Miami?“

Muž udělal neurčité gesto. „Támhle. Ale my se tam nemůžeme víc přiblížit.“

„NE!“ zaječela Laurette. „Říkal jste, že mě vezmete za sestrou! Na domluvené místo! Slíbil jste to!“

„Omlouvám se,“ řekl muž. „Není to možné.“

„Jak mám najít sestru? Jak?“

Muž neodpověděl. Došli na zád. Ostatní muži tahali za lano připoutané k malému otlučenému člunu, který za sebou vlekli už od Haiti. Na dně člunu šplouchalo několik centimetrů vody.

„Ne!“ zopakovala Laurette. Snažila se uvolnit paži.

Muž ji sevřel pevněji. Laurette vykřikla bolestí.

„Proud vás zaneše přímo k Miami,“ vysvětlil muž. „Za hodinu jste tam.“

„Prosím, ne,“ úpěla Laurette. „Vrátíme se s vámi na Haiti.“

„Ne,“ odsekl muž a táhl ji ke člunu. „Tady musíte vystoupit.“

„NE!“ vykřikla Laurette. „NE, PROSÍM!“

Muž si jí nevšímal. Spolu s ostatními chytil Laurettu a Stephana a tvrdě je usadil do člunu. Ten sebou prudce zmítal na vlnách; Laurette upadla, miminko se udeřilo hlavou o okraj člunu. Začalo vrískat. Stephane se rozplakal. Laurette je k sobě oba přitiskla. Vzhlédla ke stojícím mužům.

„Prosím,“ žadonila. „Jsou to děti. Prosím.“

Muži odvrátili pohled. Motor zaburácel, velká loď se otočila a odplouvala. Za pár minut z ní zbyval už jen malý tmavý stín v dálce. Pak byla pryč.

Rozbouřený oceán s člunem pohazoval jako s nějakým jo-jo.

„Mami,“ oslovil ji Stephane. „Co se s námi stane?“

Laurette chtěla synkovi zalhat, říct mu, že všechno dobře dopadne.

Ale nedokázala ze sebe vypravit nic než zakvilení.

Letištní bar byl plný lidí, kteří seděli každý u svého stolku a zírali na monitory. Seth si dal velkou margaritu; Kevin a Marty už v sobě měli každý dvě. Velký Steve si neobjednal nic; nedokázal se rozhodnout mezi velkou margaritou a margaritou supremo. Supremo obsahovala tequila Patrón, ale stála o dva dolary víc a Velký Steve si nebyl jistý, jestli se to vyplatí. V usilovné snaze vybrat si správně pokládal barmanovi řadu stále konkrétnějších otázek týkajících se ingrediencí, ale jeho vyptávání bylo rázně ukončeno, když se ho barman, který měl spoustu práce, zeptal, jestli má v plánu tu margaritu vypít nebo ji použít jako klystýr.

Let byl kupodivu ohlášen přesně načas. Kevin domanévroval Ženichovo komando do fronty přímo za dvě atraktivní ženy, blondýnku a brunetu.

„Letíte do Miami, dámy?“ zaševelil.

Ženy se podívaly na sebe a pak na Kevina.

„Ne,“ odtušila bruneta. „Jen si tak stojíme ve frontě.“

„Dobřej fór!“ ocenil to Kevin a napřáhl ruku. „Já jsem Kevin.“

Ani jedna z žen mu ji nestiskla.

„Kevin je ženatý,“ referoval Seth.

„Šťastná to žena,“ utrousila blondýna.

„A náhodou neletí do Miami,“ nevzdával se Kevin. „Letíme jen my čtyři kluci a těšíme se, že si to užijeme. A co vy, dámy?“

„Ne,“ řekla bruneta.

„Co ne?“ zeptal se Kevin.

„Prostě obecně ne,“ pravila bruneta.

„Já jsem Marty,“ představil se Marty. „A náhodou nejsem ženatý.“

„My jsme lesbičky,“ odpálkovala ho blondýna.

„To mi nevadí,“ uculil se Marty.

„Opravdu?“ podivil se Kevin.

„Ne,“ odpověděla blondýna. „Ale jestli budete ještě chvíli takhle pokračovat, tak budeme.“

„Omlouvám se za své přátele,“ ozval se Seth.

„To věřím,“ kývla bruneta.

Nastoupili do letadla a našli svá místa. Seth jako ženich dostal místo u okénka; seděl vedle Kevina, který stále ještě vrhal směrem k blondýně a brunetě ve 22. řadě přes tři řady čím dál otrávenějších cestujících granáty svých neúspěšných pokusů. Ženy nereagovaly, ale Kevin nepřestal, dokud ho neumlčela letuška, která se chystala zahájit bezpečnostní instruktáž.

„Kevine,“ nadhodil Seth, „chci se tě na něco zeptat.“

„Na co?“

„Co Karen?“

„Karen?“

„Tvoje manželka. Ta, se kterou jsi ženatý. Karen.“

„Co je s ní?“

„Miluješ ji?“

„Ovšemže ji miluju. Je to moje žena.“

„Tak jak můžeš dělat tohle?“

„Co?“

„Snažit se sbalit každou ženskou, kterou potkáš.“

„Každou ne. Dvaadevadesát procent.“

„Ale... Chci říct, jak by se Karen asi cítila?“

„Karen o tom neví.“

„Co kdyby na to přišla?“

„Řekl bych, že to byla strašná chyba a že se omlouvám a už to nikdy neudělám.“

„A myslel bys to vážně?“

„V žádném případě.“

„Takže manželství pro tebe nic neznamená?“

„Ne, znamená pro mě, že mám někoho, koho moc miluju a s kým chci založit rodinu.“

„A podvádět ho.“

„Počkej, takže ty si myslíš, že s tebou a Tinou to bude jiné?“

„Ano.“

„Takže ty tvrdíš, že kdyby ti jedna z těch dvou sexy ženských, co támhle sedí, třeba ta blondýna, navrhl, že s tebou chce vlézt do postele, žádný závazky, jen šilný živočišný sex, o kterém by se Tina nikdy nedozvěděla, že bys ji odmítl? Že bys řekl: ‚Ne, díky, sexy blondýno s nadrama jako melouny, nech si svou postel pro sebe, protože já žiju v pevném vztahu.‘ To mi tu tvrdíš?“

„To ti tu tvrdím, ano.“

„Tak to pěkně kecaš.“

„Ne, nekecám,“ uzavřel debatu Seth a upřímně věřil, že nekecá, i když v hloubi duše věděl, že kdyby se otázka týkala té brunety, tak by možná kecal.

Během letu dál pili, dokonce i Velký Steve, kterému k tomu napomohl fakt, že se podávaly jen dvě značky piva, což znamenalo, že byl schopen si vybrat za dobu kratší než pět minut. Po dvou vodkách s brusinkovým džusem učinil Kevin poslední chrabrý pokus o zdolání obranného valu blondýna-bruneta, když k nim přistoupil a podal jim vzkaz napsaný na sáčku na zvracení. Stál a čekal, až si ho přečtou.

Blondýna vzhlédla.

„To myslíte vážně?“ tázala se, dost nahlas, takže se na poslech rozhovoru naladilo několik řad cestujících.

„Ze srdce,“ přitakal Kevin.

„A vy vážně neznáte rozdíl mezi *mě* a *mně*?“

„Je to jen hrubý koncept,“ připustil Kevin.

„Kromě toho,“ bruneta hodila sáček zpátky Kevinovi, „ve slově nadržžený se nepíší dvě d.“

Kevin se vrátil na místo vedle Setha. „Čubky,“ zaklel.

„Snad jo,“ řekl Seth. „Pokud ženy nechtějí syrové návrhy napsané nevdělanci na blicí pytlíky, tak *co* teda chtějí?“

Za dvě hodiny už za sebou měli rozsáhlé bažiny Everglades a snašeli se k úzkému přelidněnému pruhu země, kde žije těsně namačkáno několik milionů Jihofloriďanů v něčem, co ani zdaleka nepřipomíná harmonii. Přistáli, zarolovali na konec ranveje, zaparkovali u východu z letištní plochy. Seth i Ženichovo komando se postavili do fronty vystupujících pasažérů a vrávoravě se vystrachali z letadla. Na přistávací dráze je zahalilo nasládlé aroma tropického rozkladu, které vítá návštěvníky Miami stejně, jako je v Orlandu vítá Mickey Mouse.

„Co je to za smrad?“ zacpával si nos Marty.

„Miami,“ odvětil Seth.

„Cože, má snad celé město plesnivinu?“

„V podstatě ano.“

Sethův telefon zazvonil, jakmile ho zapnul. Podíval se na displej: Tina. Viděl, že mu také nechala šest textových zpráv. To nebylo dobré znamení. Bývaly doby, kdy byly Tininy zprávy hravé, koketní, romantické, dokonce sexuální vyzývavé, ale v posledních několika měsících se velká většina týkala trvalé a nekonečně složité krize, tedy zasedacího pořádku pro svatební hostinu.

„Haló?“ ohlásil se.

„Už jsi v Miami?“ sondovala Tina.

„Ano. Právě jsme při-“

„Tak *okamžitě* přijď k výdeji zavazadel.“

„Ty jsi ještě na letišti?“ Tina sem letěla se svými družičkami dřívějším letadlem, takže teď už měla být dávno v hotelu.

„Mám zpoždění. Kvůli tomu *pitomému psovi*.“

„Psovi?“

„Sethe, označil moje šaty!“

„Cože udělal?“

„Prý musím... Počkej chvílku. Nesahejte na to! Vždyť to zničíte!“

„Tino, co...“

„Prostě sem přijď, ano?“

„Ano, ale co se děje? Jaký výdej zavazadel? Haló?“

Ale Tina už zavěsila.

„Co se děje?“ zajímal se Marty.

„Já nevím. Tina tvrdí, že jí nějaký pes něco udělal s šaty.“

„Jako že se na ně *vymočil*?“

„Já nevím. Musím k výdeji zavazadel.“

Slyšel ji už na dvacet metrů. Tina měla silný sebevědomý hlas. To byl důvod, proč se s ní Seth kdysi seznámil, poblíž Washingtonova památníku. Slyšel ženský hlas, jak hřímá do megafonu, a napadlo ho, jestli je majitelka toho hlasu sexy. Zjistil, že je. Vedla manifestaci buď za něco, nebo proti něčemu, na to už si Seth nevzpomínal. Zůstal tam a po skončení se mu podařilo se s ní setkat. Tehdy, a vlastně až dodnes, si myslela, že tam byl kvůli té manifestaci. Nikdy jí neřekl, že jen procházel kolem cestou domů ze soutěže v ultimate frisbee.

Tina úspěšně rozvíjela svou kariéru ve washingtonské právnícké firmě, která se specializovala na sociální kauzy, a často se objevovala v televizi. Vášnivě se starala o znevýhodněné lidi, o *všechny* znevýhodněné lidi. Byla inteligentní a krásná a měla ohromující tělo. Muži po ní toužili a pronásledovali ji; to, že se Sethovi podařilo získat její ruku, vyvolalo všeobecný úžas. Ani sám Seth to nechápal. Věděl, že vypadá docela dobře; to už mu řeklo hodně žen. Ale o Tinu usilovala spousta jiných atraktivních mužů a mnozí z nich měli žádoucí vlastnosti, které on neměl.

Například zaměstnání. Po absolvování vysoké školy Seth

zjistil, že mu v podstatě chybí předpoklady pro to, aby dělal cokoli, za co by byl kdokoli ochoten platit seriózní peníze. Získal titul z marketingu se solidním průměrem B, ale krutou pravdou bylo, že ve skutečnosti nikdy žádný marketing nedělal, stejně jako žádný z jeho profesorů, kteří ho naučili to, co o marketingu věděl.

Po univerzitě odjel do Washingtonu, protože si namlouval, že má spoustu pádných důvodů pro to, aby si hledal práci právě tam, ačkoli bylo zřejmou a žalostnou pravdou, že nedokázal žít se svými rodiči. Následkem byla dvouletá nezaměstnanost a pokořující podzaměstnanost, včetně brigády v obchodním centru na rozdávání letáků s kupony na dvacetiprocentní slevu na bělení zubů.

Právě během této brigády narazil na Jennifer Claremontovou, se kterou dva roky chodil na střední škole. Ona pak s vyznamenáním absolvovala Michiganskou univerzitu a teď studovala na lékařské fakultě ve Stanfordu. Než si Seth uvědomil, kdo to je, už měla v ruce leták. Rychle ji ujistil, že její zuby žádné bělení nepotřebují a že vypadá úžasně. Následovala odporně trapná konverzace plná odmlk, během níž se vyhýbali jakémukoli hovoru na téma, co dělá Seth, a aspoň čtyřikrát se shodli na tom, že je skvělé, že se takhle sešli. Když se konečně rozloučili, rychle odkráčeli každý jiným směrem a žádný z nich se ani neohlédl. Seth přistoupil k nejbližšímu koši na odpadky a vyhodil do něj všechny letáky. Pak odjel rovnou domů, šel do svého pokoje a sedm hodin v kuse hrál Grand Theft Auto 3.

Nakonec si našel jakous takous stálou práci ve velké reklamní firmě, kde byl zařazen do mobilizačního týmu sociálních médií, což znělo mnohem impozantněji než název, kterým se označovali sami členové týmu, totiž tvítující děvky. Seth měl za úkol oslovovat klienty prostřednictvím facebookových aktualizací a posíláním nadšených tvíťů pod několika jmény na Twitter. Nadšeně tvíťoval o všech možných výrobcích včetně vysokozdvížných vozíků, energetických ty-

činek a irigátorů. Dostával plat sotva šest set padesát dolarů, který se zvyšoval o pobídkové bonusy na základě celkového počtu sledovatelů, odpovědí na tvíty a podobně. V běžném týdnu činil Sethův bonus přibližně 20 dolarů, což byl důvod, proč v době, kdy se seznámil s Tinou, ještě stále bydlel u rodičů.

Tina, která pocházela z bohaté – hříšně bohaté – rodiny, měla vlastní byt v Georgetownu. Chodila s advokátem, který vypadal jako Jude Law, obhajoval případy před Nejvyšším soudem a dva různé exkluzivní časopisy ho označily za nejatraktivnějšího svobodného muže ve Washingtonu. A přesto, když se Seth zeptal Tiny toho dne u památníku – ona byla celá rozzářená z hřímání do megafonu pro nebo proti něčemu, on celý zpcený z ultimate frisbee –, jestli by s ním někdy nezašla na kávu, řekla, že ano, pokud to nebude žádná z kaváren Starbucks.

Seth tehdy nevěděl – a vlastně se to nedozvěděl dodnes –, proč to neměl být Starbucks. Později pochopil, že to je jeden z mnoha zásadových postojů, které Tina zaujímal jako spotřebitel. Seth měl dojem, že ji uráží přinejmenším polovina výrobků v jakémkoli supermarketu.

Sešli se v kavárně specializované na kávu, která nezneužívala znevýhodněné osoby. Tina se ho zeptala, co dělá, a on odpověděl, že pracuje v marketingu. Pomocí šikovných právnických otázek brzy zjistila, co *skutečně* dělá, a pak vytáhla iPhone a začala si prohlížet jeho tvíty.

„Páni,“ pronesla s pohledem upřeným na monitor.

„No,“ odkašlal si Seth. „Jakému právu se...“

„Svěžest pro ženy,“ četla. „Protože nikdy nevíš, kdy tě zaskočí nečekaná návštěva.“ Vzhlédla k Sethovi: „Zaskočí?“

„Hele,“ ohradil se Seth, „na to jsem dostal i odpovědi.“

Zírala na něj několik dlouhých sekund, během nichž si byl stále jistější, že navždy odejde z jeho života.

Namísto toho se rozesmála. Měla hluboký srdečný smích, velmi neženský. Trvala na tom, že si přečte všechny jeho

tvíty o Svěžesti pro ženy. Každý jí připadal ještě legračnější než předchozí, takže nakonec jí trvalo skoro třicet sekund, než ze sebe dokázala vypravit: „Ha. ‚Když potřebuješ mít tam dole pocit jistoty.‘ Pocit jistoty? *Tam dole?*“

„Ano,“ kývl Seth. „Vy tomu tak neříkáte?“

Nedokázala odpovědět; slzela, lapala po dechu, mávala rukou, jako by chtěla naznačit: *Už dost, vždyť mě to zabije.*

V tu chvíli si uvědomil, že ji miluje.

Zanedlouho se sešli znovu. Pak znovu a znovu. Poslal jí květiny. Ona se formálně rozešla s „Judem Lawem“. On se začal snažit sledovat i jiné aktuální zprávy než sport. Ona ho sledovala na Twitteru. Na páté schůzce ho k sobě pozvala na noc. V kritickém fyzickém momentu zavtipkoval o zaskočení, což v ní vyvolalo takový záchvat chichotání, že si myslel, že zmeškal svou příležitost. Ale pak zjistil, že ne.

Dva měsíce nato se k ní nastěhoval, protože dospěl k závěru, že mu je méně trapné, že ho živí přítelkyně, než že bydlí s maminkou a tatínkem. Ona se seznámila s jeho přáteli a shledala je zábavnými, ale nezajímavými. On se seznámil s jejími přáteli a zjistil, že jejich škála sahá od vážných po smrtelně vážné, se sklony ke kreténství. Jim Seth připadal tuctový. Stejně tak Tininým rodičům, kteří považovali Setha za nehodného hlídat jim domácí zvířata, natož oženit se s jejich dcerou.

Seth v podstatě s jejich hodnocením souhlasil. Jednoho večera v restauraci Tina a její právníční přátelé zabředli do dlouhé vášnivé debaty o obchodní doložce. Seth zašel na toaletu a v kabince rychle vytáhl iPhone a přečetl si na Wikipedii článek o obchodní doložce, ale pořád nechápal, co je na ní tak mimořádného. Celý večer seděl mezi těmi velkými mozky a cítil se jako úplně jiný orgán nebo jako neobvykle velký hemoroid.

Když té noci přišli domů, zeptal se Tiny, proč s ním chce být.

„Protože tě miluju,“ odpověděla.

„Ale proč?“

„Dokážeš mě rozesmát.“

„To dokáže Danny DeVito taky.“

„Ano, ale ten je zadaný.“

Zkusil to ještě mnohokrát, ale nikdy nedostal lepší odpověď. Tinu z neznámého důvodu přitahoval a z jiného neznámého důvodu neměla zájem mu konkrétně vysvětlit proč. Nakonec se přestal snažit na to přijít. Říkal si, že když s ním chce tahle krásná chytrá žena být, tak proč by se měl ještě ptát proč? A tak ji po roce soužití požádal o ruku a ona k špatně skrývanému zděšení svých přátel a rodičů řekla ano.

Ve svých prvních šťastných nevinných hodinách zasnoubeného páru hovořili o malé neformální svatbě, jen blízká rodina a přátelé. Když se o tom Seth zmínil Kevinovi, Kevin vyfrkl pivo nosem.

„Co je?“ podivil se Seth.

„Opravdu?“ protáhl Kevin. „Malá a neformální?“

„Ano. To chceme.“

„To chceš ty.“

„Tina to chce taky.“

„Tina říká, že to chce. Možná dokonce věří, že to chce. Ale mít to nebudete. Ne, jakmile jí její matka začne připomínat všechny ty sestřenice z druhého kolena, které ji pozvaly na svatbu svých dětí. Ne, jakmile Tina začne číst časopisy pro nevěsty. A rozhodně ne, jakmile se sejde se svým plánovačem svateb.“

„My nebudeme mít žádného plánovače svateb.“

„Jestli nebudete mít plánovače svateb, tak si kleknu a osobně ti ho vykourím na té největší křižovatce v době dopravní špičky. Protože věř mi, vy *budete* mít plánovače svateb. Už teď jsi zajatcem silového pole Smrtící hvězdy svatebního průmyslu, kamaráde. Má tě ve vleku a vtahuje tě. Není úniku. Taky budeš mít uměleckého aranžéra květin.“

„Chceš říct květináře.“

„Ne, chci říct uměleckého aranžéra květin.“

„Co to sakra je?“

Kevin znovu frkl.

Teď už Seth věděl, co je umělecký aranžér květin: Byl to květinář, jen o hodně dražší. On a Tina měli aranžéra, který se na šecích jmenoval Warren Kramdsen, ale profesionálně si nechával říkat Raul – to nebylo příjmení, prostě „Raul“. Také měli plánovačku svateb, jejíž jméno teď znělo Blaze Gear, ale kdysi si ho změnila z Gretchen Wentworthová. Blaze měla dvě asistentky, Traci a Tracee.

Pod neúnavným vedením těchto profesionálů prodělala Sethova a Tinina malá neformální svatba pro blízké přátele a rodinu svatební nadýmání a zmutovala ve velkou formální záležitost, již se zúčastní spousta lidí, které ani jeden z nich neznal. Seth zpočátku protestoval, ale ustoupil, když si uvědomil, že Kevin měl pravdu: Tina *chtěla* velkou svatbu.

„Prostě nech věcem volný průběh,“ radil mu Kevin. „Musíš se na to dívat takhle. Tina je nemocná. Má nevěstí nemoc. Všechny ji dostanou. Nedá se vyléčit jinak než svatbou. Dokud nebude mít svatbu, bude v podstatě šílená. Bude od tebe chtít, aby ses zajímal o vzorky na stříbrných přiborech. Prostě to vydrž až do svatby a pak to všechno zmizí a ona bude zase v podstatě normální, až na to, že bude po ostatních občasně chtít, aby se s ní dívali na svatební video.“

Seth přijal Kevinovu radu: Nechal věcem volný průběh. Během uplynulého roku strávil nespočet hodin předstíráním zájmu o příbory a dorty a vzorky kaligrafického písma (nakonec se shodli na písmu Bickham Copperplate, s ozdobnými kapitálkami). Dělal, co mohl, aby si udržel spojení s tím, co považoval za Skutečnou Tinu, která se ukryla ve Svatební Tině; občasně ji zahlédl, a občasně dokonce přiměl Skutečnou Tinu, aby se nad Svatební Tinou zasmála. Ale v posledních měsících se moc nesmála a teď, když byla svatba na dosah ruky, se nesmála prakticky vůbec.

Momentálně se nesmála ani trochu. Seth ji ještě neviděl, když klusal k zavazadlovému dopravníku: ve výhledu mu

překážel dav zvědavců. Ale rozhodně ji slyšel. Používala svůj megafonový hlas.

„ZNÁTE ČTVRTÝ DODATEK?“ pokládala někomu evidentně řečnickou otázku. „UMÍTE, VY PITOMCI, VŮBEC POČÍTAT DO ČTYŘ?“

Seth za sebou nechal Ženichovo komando a s kufrem na kolečkách se rozběhl ke své nevěstě.

Laurette už věděla, že ona i její děti zemřou.

Ti muži jí lhali; proud nenesl člun k Miami. V žádném směru neviděla nic než tmavý rozbouřený Atlantik. Člun nabíral vodu; teď už jí měla po kotníky. Občas se pokusila vycákat ji ven rukama, ale bylo to dost obtížné, když přitom musela držet miminko a z druhé strany se k ní tiskl Stephane.

Miminko nakonec přestalo plakat, už bylo tak vyčerpané, že jen kňouralo. Stephane se snažil být statečný, ale oči mu hořely strachem. Laurette doufala, že nezaznamenal její vlastní hrůzu. Neodvažovala se mu podívat do očí, když se jí pořád dokola vyptával, kdy to skončí a kdy už doplují na pevninu. Brzy, odpovídala mu pořád dokola. Brzy.

Modlila se, aby smrt, až přijde, byla rychlá.

Seth se prodral davem zvědavců až k výdeji zavazadel, kde zavládla patová situace. Na jedné straně stála Tina, v džínách a tričku s vykrojeným výstřihem, vypadala rozzlobeně, ale jako vždycky úžasně. Na druhé straně byli dva uniformovaní američtí celníci, z nichž jeden držel vodítko, na kterém byl připnutý německý ovčák. Na podlaze mezi oběma stranami ležel otevřený Tinin kufr značky Tumi za 950 dolarů a v něm Tininy svatební šaty. Ty byly zřejmě velmi zajímavé pro psa, který k nim ze vzdálenosti nějakých pěti centimetrů natahoval štíhlý černý čenich. O několik kroků dál stála Tinina mladší sestra a hlavní družička Meghan, která by byla považována za krásnou, kdyby nebyla vždycky poměřována s Tinou, takže ze srovnání vycházela vždycky jen jako velmi hezká.

„Ahoj miláčku,“ pozdravil Seth, když doběhl k Tině. „Co se děje?“

Tina na něj na vteřinku pohlédla, zaregistrovala jeho přítomnost a pak opět zaměřila pozornost na psa.

„Jestli mi to zvíře poslintá šaty, tak na vás podám žalobu pro poškození cizí věci. To jsou moje svatební šaty a já se v sobotu vdávám. Vdávám se v *těchhle šatech*. Rozumíte?“

„Rozumíme, madam,“ přisvědčil celník, který držel vodítko, podsaditý, ustaraně vyhlížející muž s počínající pleší a jmenovkou Vincent Peppers. „Řekla jste to velmi jasně. Několikrát.“

„Šestkrát,“ přisadil si druhý celník, tmavovlasý svalnatý muž jménem Roberto Alvarez.

„Ale jak už jsem vám pověděl, madam,“ pokračoval agent Peppers, „když nám pes něco označí, tak to musíme prozkoumat. A Sienna označila vaše zavazadlo.“

„Sienna?“ opáčila Tina.

„Sienna je tenhle pes,“ vysvětlil Peppers. „Je to barva. Jako pastelka. Siena pálená –“

„Já vím, že je to barva,“ odsekla Tina.

„No, každý to neví,“ zamumlal Peppers. „Takže my teď vytáhneme ty šaty a...“

„Vy se těch šatů ani *nedotknete*,“ zahřímala Tina. „Já se v těch šatech vdávám.“

„Sedmkrát,“ utrousil Alvarez.

„Jsou z konopí,“ pravil Seth.

„Cože?“ nechápal Peppers.

„Ty šaty,“ objasňoval Seth. „Jsou vyrobené z konopí.“

Tina chtěla zelenou svatbu a trvala na použití pokud možno ekologicky šetrných materiálů. Květinové aranžmá bylo z organických, lokálně vypěstovaných květin, bylin a trav; svatební prstýnky byly vyrobené z recyklovaného zlata. Kapela a DJ přísahali, že použitou elektřinu vynahradí certifikáty na obnovitelnou energii. A jako kompenzaci za veškeré cesty letadlem jistá společnost v Guatemale právě teď údajně sázela celý náklad stromků.

„Kdo jste?“ tázal se Alvarez.

„Její snoubenec,“ odpověděl Seth.

Alvarez si odfrkl. Seth na něj vrhl pohled, agent ho opětoval.

„Nevypadají jako z konopí,“ soudil agent Peppers. „Jsou bílé.“

„Jsou slonovinové,“ opravila ho Tina. „To je barva. Jako siena.“

„Nemusíte se na mě vytahovat, madam,“ řekl Peppers.

„Je tu nějaký problém?“ zeptal se Marty, který právě vstoupil na scénu.

„Jdi pryč, Marty,“ odháněl ho Seth.

„Kdo jste?“ chtěl vědět Alvarez.

„Jsem advokát této ženy,“ prohlásil Marty.

„Ne, to není,“ vyhrkli Seth i Tina současně.

„Zamítá se,“ děl Marty. „Tak pánové, můžeme to udělat buď jednoduše, nebo to můžeme udělat... Hej!“ Seth do něho šlouchl tak, že Marty dovrávorál pozpátku až ke Kevinovi a Velkému Stevovi.

Seth se zase obrátil k Peppersovi. „Jde o tohle. Konopí a marihuana jsou příbuzné rostliny, že? Takže váš pes možná cítí konopí a myslí si, že je to marihuana, a tak...“

„Moje fena,“ skočil mu do proslovu Peppers. „Sienna je fena.“

„Čubka,“ přidal Alvarez s pohledem upřeným na Tinu.

„Nadměrně agresivní živočich s malým mozečkem,“ kontrovala Tina s pohledem upřeným na Alvareze. „A neschopný vlastního myšlení.“

„To byste se divili, Sienna je moc chytrá,“ hájil fenku Peppers.

„Nemluvím o psovi,“ odsekla Tina.

„Chtěl jsem říct,“ vložil se do toho rychle Seth, „že tady Sienna pravděpodobně jen zavětrila v konopí podobný pach, jako má marihuana.“

„Možná,“ připustil agent Peppers, „ale my stejně musíme ten kufr prohledat.“

„Vy se toho kufru ani nedotknete,“ vystartovala Tina.

„Obávám se, že musíme, madam,“ omlouval se Peppers.

„Ne, nemusíte,“ dupla Tina a stoupla si před kufr.

„Madam, pokud nás nenecháte prohledat váš kufr, budu muset přivolat policii.“

„Jen do toho,“ vyzvala ho Tina.

Seth řekl: „Hm, Tino, možná to není moc dobrý nápad.“

Prudce se k němu obrátila, oči jí plály vztekem. „Ať tě ani nenapadne se jich zastávat.“

„Já se jich nezastávám. Jen říkám, že jestli zavolá policii...“

„Jen ho nech,“ skočila mu do řeči Tina. Tiše dodala: „Už jsem volala otci.“

„Aha,“ kývl Seth. Tinin otec byl jediným člověkem, kterého Seth znal jako vlastníka dvou osobních helikoptér.

Vtom zazvonil Peppersův telefon. Vytáhl ho z opasku a ohlásil se: „Haló? Ano, je. To je pravda. A kdo... Aha. Aha. Ano, pane.“ Asi minutu poslouchal, ještě několikrát zopakoval: „Ano, pane,“ a pak zastrčil telefon zpátky do opasku. Jeho obličej teď měl barvu havajského punče.

„Dobrá,“ pronesl k Tině. „Můžete jít.“

„Cože?“ vyštěkl Alvarez. „Kdo to byl?“

„To ti řeknu později.“

„Počkej moment,“ zarazil ho Alvarez. „Přece nemůže jen tak odejít.“

Tina se na Alvareze sladce usmála.

„Může,“ tiše opáčil Peppers. „Pojď, Sienna.“ Odváděl psa pryč. Alvarez zůstal ještě několik sekund stát a díval se na kufr. Pak pohlédl na Setha. „Vsadím se, že v těch šatech bude vypadat nádherně.“

„To si pište,“ zazubil se Seth.

Alvarez už se chystal něco říct, pak se obrátil a odcházel.

„Kretén,“ ulevila si Tina a zapínala zip na kufru.

Seth prohodil: „Nemůžu uvěřit, že ten pes reagoval na ty šaty.“

Tina vzhlédla. „To nebyly ty šaty.“

„Ne?“

„Byla to Meghanina tráva. Je pod šaty.“

„Proboha, Tino,“ vzdychl Seth s očima upřenýma na Meghan, která se rozpačitě usmívala.

„Co vás to napadlo?“

„Měla ji v kabelce, ale dostala strach, že by ji celníci našli, tak mě poprosila, abych si ji dala do kufru.“

„A tys to *udělala*?“

„Je to moje sestra, Sethe. A nenapadlo mě, že tu budou drogoví psi.“

„Jsme v *Miami*, Tino. Tady jsou drogoví psi už *ve školkách*.“

Tina vstala. „No, teď už je to jedno, nebo ne?“

„Myslím, že jo,“ souhlasil Seth. „Díky tvému otci.“

Chvilí se na něj dívala. „Je to hloupý zákon, jasný?“

„Jasný,“ přisvědčil Seth. V dálce viděl Alvarezze, jak se po něm ohlíží.

Přihnal se Ženichovo komando; Kevin, Marty a Velký Steve se objímali s Tinou a Meghan.

„Tak,“ pravila Tina, „kluci, vy máte pro Setha na dnešní večer nějaké plány?“

„Velké plány,“ ušklíbl se Marty.

„Obrovské plány,“ křenil se Kevin.

„Žádnou striptérku,“ vyhrazoval si Seth.

„Cože?“ vyhrkl Kevin.

„Žádnou striptérku,“ opakoval Seth.

„Tak k čemu jsou pak vůbec svatby?“ nechápal Kevin.

„Jestli nebude striptérka,“ řekl Velký Steve, „tak já chci zpátky svých čtyřicet dolarů.“

„Páni,“ protáhla Meghan. „Celých čtyřicet dolarů?“

„Od každého,“ upřesnil Marty.

„Aha, čtyřicet *od každého*,“ kývala Meghan. „Tak to bude něco jako Mercedes-Benz mezi striptérkami.“

„Marty,“ připomněl Seth, „přisahals na svou matku, že žádná striptérka nebude.“

„Ano, ale já svou matku nesnáším,“ odušil Marty.

„A máš to,“ přisadil si Kevin.

„Dobrá!“ tleskla Tina. „Vypadá to, kluci, že ještě musíte probrat hodně důležitých věcí. Na nás venku čeká auto

a v hotelu máme spoustu práce a pak jdeme na večeři s mými rodiči. Uvidíme se později, ano?”

„Tino,“ zarazil ji Seth, „já jim nedovolím, aby... Chci říct, nebude...”

Položila mu ruku na paži. „Pobav se s kamarády, a hlavně ať nedostaneš žádnou nemoc. A připrav se na zítra večer na předsvatební večeři, ano?”

„Ano,“ poslušně odpověděl Seth. Tina ho políbila a odešla i se svou sestrou.

„Není doopravdy ohrožená, že ne?“ staral se Kevin.

„Kdybys vypadal takhle,“ opáčil Marty, „byl bys ohrožený?”

„Kdybych vypadal takhle,“ odvětil Kevin, „stál bych celý den nahý před zrcadlem.“

„Hele,“ ohradil se Seth.

„No dobře, ale stejně bych tam stál.“

„Vemte kufry a chytíme taxík do hotelu, ať může začít party,“ poháněl je Marty.

„Možná jezdí do hotelu kyvadlový autobus,“ ozval se Velký Steve.

„To je fakt,“ kývl Kevin. „Co kdyby ses na to mrknul, zvažil všechna pro a proti a poslal nám esemesku, co jsi zjistil, třeba zítra. My budeme v hotelu.“

„*Nechci striptérku,*“ zdůraznil znovu Seth.

„Samozřejmě že ne!“ popleskal ho Marty po ruce.

Posbírali kufry a chytili taxík, dodávku řízenou mužem v obrovské rastafariánské čepici, ze kterého stoupaly marihuanové výpary a jehož rádio hrálo písničku, kterou zjevně tvořil jeden jediný extrémně nízký tón hraný pořád dokola s intenzitou dělostřelecké palby.

„JEDEME DO HOTELU RITZ-CARLTON NA KEY BIS-CAYNE!“ zahulákal Seth.

Řidič se otočil, zadíval se na Setha a zamračil se.

„VÍTE, KDE TO JE?“ hulákal Seth.

„CO KDE JE?“ hulákal řidič.

„HOTEL RITZ-CARLTON!“ hulákal Seth.

„V COCONUT GROVE?“ hulákal řidič.

„NE, RITZ-CARLTON NA KEY BISCAYNE!“ hulákal Seth.

„HOTEL RITZ-CARLTON!“ hulákal řidič.

„ANO, NA KEY BISCAYNE!“ hulákal Seth. „MYSLÍTE, ŽE BYSTE MOHL ZTIŠIT TU HUDBU?“

Řidič hudbu neztišil, šlápl na plyn a dodávka se rozjela.

„Milý chlapík,“ mínil Kevin.

„COŽE?“ houkl Seth.

„Ale nic,“ mávl rukou Kevin.

Jelikož konverzace nebyla možná, vytáhli všichni telefony, sklonili hlavy a začali mačkat tlačítka. Po dvaceti minutách taxík zastavil. Vrátný otevřel dveře dodávky a řekl: „Vítejte v hotelu Ritz-Carlton.“

Vystoupili a vyložili zavazadla. Marty zaplatil řidiči, ten vyjel z příjezdové cesty k hotelu a jeho taxík se rytmicky otřásal. Seth se rozhlédl.

„Počkejte,“ zarazil se. „Kde to jsme?“

„U hotelu Ritz-Carlton.“ Kevin ukázal na ceduli s nápisem RITZ-CARLTON.

„To nebude ten správný hotel,“ pravil Seth. Obrátil se k vrátnému a tázal se: „Je tohle Key Biscayne?“

„Ne,“ odpověděl vrátný. „Coconut Grove.“

„Zatraceně,“ zaklel Seth.

„Měli jsme jet kyvadlovým autobusem,“ poznamenal Velký Steve.

„Můžete nám sehnat taxík?“ zeptal se Seth vrátného.

„Jistě,“ přitakal vrátný. Strčil si do úst dva prsty a pronikavě hvízdal. Zpoza rohu se vyvalil zvuk dunivých basů. Na příjezdovou cestu vjel tentýž taxík s rasta-chlapíkem za volantem.

„To snad není možné,“ ulevil si Kevin. „Je tenhle chlap jediný taxikář v Miami?“

„Nemůžeme sehnat jiný taxík?“ zeptal se Seth vrátného.

Vrátný hvízdal znovu a pak ještě jednou. Neobjevil se žádný taxík.

„Teď tu zrovna moc taxíků není,“ pokrčil rameny.

Váhavě nastoupili zpátky do taxíku. Řidič nedal ani náznakem najevo, že je poznává.

„DOVEZTE NÁS NA KEY BISCAYNE!“ křikl Kevin.
„ANO? KEY BISCAYNE!“

Řidič neodpověděl a šlápl na plyn. Dojel k Bayshore Drive a zatočil doprava.

„NE!“ Seth zamával rukama. „JÁ MYSLÍM, ŽE JE TO NA DRUHOU STRANU!“ Ukázal dozadu. „MYSLÍM, ŽE MUSÍME JET TUDY! KE KEY BISCAYNE!“

„JÁ ZNÁM KEY BISCAYNE!“ namíchl se řidič. „POŘÁD OPAKUJETE KEY BISCAYNE, KEY BISCAYNE, KEY BISCAYNE! JÁ TO ZNÁM!“

Seth se odevzdaně sesunul na sedadlo. „Fajn.“

„Já se o to postarám,“ vmísil se Marty. „Ty jsi ženich. Uklidni se, ano?“

„Ano,“ řekl Seth.

„ŘIDIČI!“ zahulákal Marty.

„JÁ VÍM,“ zahulákal řidič. „KEY BISCAYNE!“

Seth, kterého začínala bolet hlava, zavřel oči a snažil se uklidnit. Asi po čtvrt hodině ucítil, jak taxík zpomaluje. Otevřel oči. Popojížděli v zácpě kolem řady hotelů.

„Tohle je Ocean Drive,“ hlesl.

„Já vím,“ přisvědčil Marty. „Pěkný, co?“

„Marty, Ocean Drive na Miami Beach.“

„Je to směrem na Key Biscayne?“ zajímal se Marty.

„Ne!“ zděsil se Seth. Zařval na řidiče: „CHCEME NA KEY BISCAYNE!“

„JÁ VÍM! KEY BISCAYNE! JÁ TO VÍM!“ ječel řidič a zvedl obě ruce z volantů nad hlavu, aby ještě důrazněji naznačil, jak ho rozčiluje to neustálé žvanění o tom, že má jet na Key Biscayne.

Seth se obrátil ke Komandu: „Ten chlap neví, jak se dostat na Key Biscayne.“

„Ale je to taxíkář,“ namítl Kevin.

„Je to *miamský* taxikář,“ opravil ho Seth. Poklepal řidiči na rameno: „ZASTAVTE TADY! MY SI VYSTOUPÍME!“

„My tady vystupujeme?“ podívoval se Velký Steve. „Se všemi těmi kufry?“

„Pokud zůstaneme v tomhle taxíku,“ vysvětloval mu Seth, „tak bychom mohli skončit v Belize.“

Vystoupili a vyložili zavazadla. Odmítli řidiči zaplatit; ten vřískl něco nesrozumitelného, zabouchl dveře a pomalu odjížděl v hustém provozu.

„No,“ mínil Seth, „musíme najít jiný taxík.“

„Myslíš, že jich je tu víc než tenhle jeden?“ zeptal se Kevin.

Rozhlíželi se po Ocean Drive, kolem nich projížděli turisté v autech z půjčovny, nárazník na nárazníku, kolem kavárniček na chodníku, které byly plné turistů popíjejících rumové drinky ozdobené ovocem a sledujících průvody pěších turistů. Po taxících nebylo nikde ani vidu, ani slechu. Vykročili, táhli za sebou kufry na kolečkách a proplétali se mezi davy turistů a kavárenskými stolky na chodníku.

Po necelých dvou blocích došli ke Clevelanderu, legendárnímu baru na South Beach, který se ani trochu nepodobal ničemu, co kdy existovalo v Clevelandu. Na malém pódiu vedle nacpaného baru se žena v prakticky neviditelných bikinách svíjela v rytmu nelidsky hlasité rytmické hudby. Vedle, pod cedulí s nápisem DJ BOOGA WOOGA, stál muž v černých vysokých šněrovacích botách a purpurových tangách na oranžových šlích. Ječel do mikrofonu: „POSLEDNÍ VÝZVA DO SOUTĚŽE AMATÉRSKÁ SEXY MISS! DÁMY, POJĎTE K NÁM! PRVNÍ CENA JE STO DOLARŮ! NO TAK, DÁMY! UKAŽTE SE!“

Vedle DJ stál tucet mladých žen v oděvech, které by všechny dohromady možná poskytly dost látky na ponožku.

„Tady bychom si měli dát pauzičku,“ soudil Kevin.

„Ne, to neměli,“ odsekl Seth. „Musíme se dostat do Ritzu.“

„Do Ritzu se nedostaneme,“ řekl Kevin. „Přiznej si to. Zkusili jsme to a nevyšlo to.“

„Navíc,“ připojil Marty, „tam určitě nemají soutěž Amatérská sexy miss, nemluvě o DJ Booga Wooga.“

Seth se rozhlédl po Ocean Drive. Nikde žádný taxík.

„Možná jezdí na Key Biscayne nějaký autobus,“ podotkl Velký Steve.

„Drž hubu, Steve,“ okřikl ho Kevin.

„No tak, Sethe,“ vábil Marty, „jeden drink.“

„Dobrá.“ Seth zamířil s kufrem k baru. „Jeden drink.“

* * *

O tři hodiny později si už dávali pátý džbánec margarit. Margarity stály 50 dolarů za džbánec plus štedré spropitné pro barmanku Vicki, do které se Kevin bezhlavě zamiloval. Zamiloval se i do Cyndi Friend Gonzalezové, mladé ženy, která skončila v soutěži Amatérská sexy miss čtvrtá a měla na sobě šaty tvořené zhruba šesti čtverečními centimetry jakéhosi extrémně pružného materiálu. Na Kevinovo pozvání si Cyndi přisedla k Ženichovu komandu u baru; k ní se pak připojil její kamarád, mohutný plešatý muž jménem Duane.

Komando nebylo z Duana nijak nadšené, ale nikdo si netroufl ho vyrazit, protože kromě toho, že byl mohutný, měl přes ramena přehozenou osmimetrovou bílou barmskou krajetu jménem Květinka. Duane si vydělával tím, že vybíral spropitné od turistů, kteří se chtěli s Květinkou nechat vyfotit. Dělal to už osm let a považoval se za profesionála. Také se považoval za velvyslance Miami a poté, co zjistil, že se Seth bude ženit, jmenoval se jeho průvodcem.

„Tohle je moje město, sakra,“ vykládal. „¿Se hablo español? Potřebujete trávu? Nebo oxy?“

„Myslím, že jsme v pohodě,“ chlácholivě pronesl Seth.

Duane pohoupal Květinku. „Chcete si ji pochovat? Pro ženicha by to bylo zadarmo.“

„Možná později.“ Seth se zaklonil, aby se vyhnul Květinkinu kmitavému jazyku.

„Stačí říct,“ broukl Duane a nalil Sethovi i sobě další sklenku ze džbánku, čímž ho vyprázdnil. Kevin mávl na Vicki, aby přinesla další.

V Clevelanderu teď bylo hodně plno a vládl tam větší hluk než v celém státě Nebraska. Večerní vzduch prosycený mořskou solí byl teplý a lepkavý a zahuštěný pachem rozlitého piva a cigaretového kouře a tělových sprejů AXE a stoupajících oblaků parfému ošukej mě, který na sobě měly ženy, jež toho na sobě jinak moc neměly. Seth se díval na jednu z těch žen a říkal si, jak si v těch šatech asi sedne, a zadoufal, že se o to brzy pokusí, když si uvědomil, že Velký Steve mu něco křičí do ucha a snaží se přervat všudypřítomné *bum bum* vycházející z reproduktorů DJ Booga Wooga o velikosti rakví.

„CO?“ křikl Seth.

„HOTEL!“ zařval Velký Steve. Přidržel mu před očima telefon, aby Seth viděl na displeji čas: 9:30. Půl desáté večer. Seth se zamračil. Otočil se na Martyho a pevně se chytil baru, aby nespadol ze stoličky.

„MARTY!“

„CO?“

„MUSÍME DO HOTELU!“

„CO?“

„DO HOTELU!“

Marty se několik sekund soustředěně mračil a zpracovával tento pojem. „CO?“

„Ale nic,“ zahuhlal Seth. Uvědomil si, že nastal čas, aby vzal věci do vlastních rukou, odvrátil se od Martyho a hladce sklouzl ze stoličky. Hladce klouzal dál, až skončil na všech čtyřech pod barem. Rozhodl se, že v této poloze chvíli zůstane a uspořádá si myšlenky.

Byl tam už nějakou dobu a ještě mu pár myšlenek k uspořádání zbývalo, když si mlhavě uvědomil hlasy, které nad ním křičely do ohlušujícího rámusu. Slyšel své jméno a uvědomil si, že ty hlasy patří Martymu, Velkému Stevovi a Ke-

vinovi, kteří zjevně nevěděli, že je pod barem, a snažili se zjistit, kam zmizel.

„Hej!“ volal Seth. „Tady dole!“

Neslyšeli ho. Jejich hlasy teď byly silnější a ustaranější.

„Hej!“ opakoval Seth, ale pořád ho neslyšeli. Napadlo ho, že zkusí vstát, ale v tu chvíli se to nejevilo jako dobrý, ba ani uskutečnitelný nápad. Rozhodl se, že si ještě trochu uspořádá myšlenky, a zanedlouho usnul, opřený zády o bar.

Probudila ho náhlá nepřítomnost dunivého hluku; DJ Booga Wooga si dával krátkou přestávku. Sethovi trvalo pár sekund, než si vzpomněl, kde je. Překulil se a spatřil les nohou. Natáhl nejistou ruku ve snaze signalizovat Komandu svou polohu.

„Co to zatraceně děláte?“ ohradil se ženský hlas nad ním. Ve stejném okamžiku ucítil Seth ostrou bolest, způsobenou tím, že ho do čela kopla špičatá lodička Cyndi, soutěžící z Amatérské sexy miss, protože jeho ruka přistála na jejím kotníku.

„Promiňte!“ kuňkl Seth a vyškrábal se zpod baru. Přidržel se barové stoličky a začal se pomalu soukat nahoru. Bylo to namáhavé a málem by se mu to nepodařilo, kdyby ho Duane nepopadl a nepomohl mu celý úkon dokončit. Stál, pomrkvával a držel se baru.

„Tak *tam* jste byl,“ řekl Duane, který měl ještě stále kolem ramen Květinku.

Cyndi vyhrkla: „Proboha, vy krvácíte.“

Seth si sáhl rukou na čelo, ucítil bodavou bolest a lepka-vou vlhkost. „Sakra.“

„Promiňte, kopla jsem vás,“ omlouvala se Cyndi. „Nevěděla jsem, že jste to vy.“

„To nic,“ mávl Seth zakrvavělou rukou. Rozhlížel se po nabitém baru, ale neviděl ani náznak svého Komanda.

„Kam šli?“ zajímal se.

„Šli vás hledat,“ odpověděl Duane. „Už před hodnou chvílí.“

„Kam?“

Duane mávl neurčitě paží směrem k Miami.

„Zatraceně,“ ulevil si Seth. „Musím je najít.“ Pustil se baru a znovu se sesunul na všechny čtyři. Cyndi a Duane ho postavili na nohy.

„Bude lepší, když zatím zůstanete tady,“ laskavě pronesl Duane.

„Mám se ženit,“ pravil Seth. „Jsem ženich.“

„Teď byste se měl posadit,“ radil mu Duane.

„Musím do toho, jak se to jmenuje. Ricks Carleston.“

„Máte na obličejích krev,“ oznámila mu Cyndi a snažila se očistit Sethovi čelo papírovým kapesníčkem.

„Můj tchán má dvě helikoptéry, věřili byste tomu?“

„Páni,“ nevzrušeně protáhla Cyndi a neustávala v osušování.

„Myslí si, že jsem břídil,“ informoval je Seth. „Nevím ani, k čemu slouží obchodní doložka! Věřili byste tomu?“

„Já taky nevím, k čemu slouží, kamaráde,“ konejšil ho Duane.

Cyndi pokrčila rameny na znamení toho, že ani ona není obeznámená s obchodní doložkou.

„Myslíte si, že i ona si myslí, že jsem břídil?“ zeptal se Seth.

„Kdo?“ opáčila Cyndi.

„Tina.“

„Kdo je Tina?“

„Tina je moje nevěsta. S tou se žením.“

„Ovšemže si nemyslí, že jste břídil,“ okřikla ho Cyndi. „Vždyť si vás chce vzít!“

„Ano, ale proč?“ naléhal Seth. „To pořád nechápu. Je sexy a chodila na Harvard a zná obchodní doložku. Chcete vědět, co dělám já?“

„Co?“ tázala se Cyndi.

„Tvítuju o irigátorech!“ Aby Seth zdůraznil svá slova, udeřil do baru a nedopatřením převrhl Miller Lite chlapíka,

který stál vedle něj. Ten se otočil a už už chtěl něco říct, ale rychle se obrátil nazpátek, když spatřil Duana a Květinku, kteří na něj oba vrhli *pohled*, a Květinka k tomu ještě trochu mrskla jazykem.

„Jsem si jistá, že vás miluje,“ ubezpečila ho Cyndi.

„Děkuju vám,“ řekl Seth. Zamračil se na ni. „Kdo vůbec jste?“

„Já jsem Cyndi.“

„Děkuju vám, Cyndi. Jste moc milá.“

„Děkuju.“

„Jste moc krásná.“

„Děkuju.“

„Nechci vás pozvracet.“

„Děkuju.“ Cyndi o krok ustoupila.

Seth se pustil baru a udělal vrávoravý krok směrem k Ocean Drive. Málem znovu upadl, ale Duane ho zachytil. „Klid.“

„Musím do hotelu,“ zpravil je Seth. „Do hotelu Ricks Carleson. To je hotel. Na Key. Bickscayne. Musím se tam dostat. Jsem ženich. Mám mít *svatbu*.“

„Dobrá,“ na to Duane. „Máte auto?“

Seth přikývl.

„Dobrá. Kde je zaparkované?“

„Washington.“

„Washington Avenue?“

„Ne. D. C.“

„Vy máte zaparkované auto ve Washingtonu, D. C.?“

Seth prudce přikývl, skoro kvůli tomu upadl.

„Dobrá,“ řekl Duane. „Najdeme taxík.“

„To už jsme zkoušeli,“ namítl Seth. „Není to k ničemu.“

„Tak to zkusíme znovu,“ uzavřel Duane. Vzali s Cyndi Setha každý za jednu paži a vyvedli ho z Clevelanderu na chodník. Na Ocean Drive teď stála nehybná řada aut, tak se prodrali davy na chodníku na Desátou ulici a pak na Collins Avenue. Duane dál přidržoval Setha a Cyndi vstoupila do ulice; spatřila taxík jedoucí směrem na sever a mávnutím ho

přivolala. Otevřela dveře a pak pomohla Duanovi strčit Setha na zadní sedadlo. Vklouzla vedle něj a Duane za ní.

Řidič se otočil a zadíval se na ně.

„To není on!“ vypískl Seth.

„Kdo to není?“ nechápala Cyndi.

„Ten druhý chlap,“ odvětil Seth.

„Aha,“ usmála se Cyndi.

„Hadi do taxíku nesmějí,“ upozornil řidič Duana.

„To je asistenční had,“ objasnil Duane.

„Cože?“

„Asistenční had. Potřebuju ho pro svoje emocionální... potřeby. Podle federálního zákona ho musíte vzít. Jedeme na Key Biscayne.“ Podíval se na Setha. „Ještě jednou, který je to hotel?“

„Rich Carlston,“ pravil Seth. „Jsem ženich.“

„Tak ať ten had zůstane vzadu,“ řekl řidič.

Bylo těsně po půl dvanácté v noci, když zastavili u hlavního vchodu do hotelu Ritz-Carlton. Seth s námahou vytáhl peněženku a zaplatil řidiči jízdné a štědré spropitné. Pak přidal ještě stejnou částku na cestu zpět do Miami pro Duana a Cyndi.

Pomohli mu vystoupit z taxíku. Jakmile byli venku, řidič dupl na plyn.

„Hej!“ křikl Duane. „Počkejte!“ Ale taxík byl pryč.

„Kretén,“ zabručel Duane.

Z hotelu se vynořil uniformovaný vrátný. Zarazil se při pohledu na trio příchozích: Setha v nejistém postoji a s krvácejícím čelem, Cyndi mikrošatech a na podpatcích a Duana s Květinkou kolem krku, jejíž hlava se vznášela těsně vedle jeho.

„Chcete se ubytovat?“ tázal se vrátný.

„Ano,“ přisvědčil Seth. „Jsem ženich.“

„Gratuluji,“ pronesl vrátný s mírnou úklonou směrem k Sethovi a pak k Cyndi.

„Ale ne,“ ohradila se Cyndi. „Já nejsem nevěsta.“

„Aha,“ kývl vrátný. „Potřebujete pomoci se zavazadly?“
Seth se rozhlédl a pak udělal vrávoravý krok dozadu.

„A sakra,“ zamrkal.

„Co je?“ zajímal se Duane.

„Můj kufr!“ vyhrkl Seth. „Přivezli jsme můj kufr?“

„Vy jste měl kufr?“ zeptal se Duane.

„Ano! Proboha! Je v něm prsten!“

„Snubní prsten?“ sondovala Cyndi.

„Ano!“

„Ach bože,“ vzdychla Cyndi.

V tu chvíli předjela před hotel černá prodloužená limuzína a zastavila. Vyskočil z ní řidič v tmavém obleku a spěchal otevřít pravé zadní dveře. Vystoupil vysoký opálený distingovaný muž s hranatou čelistí a stříbřitými vlasy, v modrém hedvábném blejzru, úpletové košili a dokonale střižených volných kalhotách. Na nohou měl italské štrápcovité mokašiny bez ponožek.

„Ale ne,“ zaúpěl Seth.

„Co?“ vyzvíдалa Cyndi.

„To je Tinin otec. *Zatraceně.*“

Muž, jehož jméno znělo Mike Clark a jehož čisté jmění bylo časopisem *Forbes* odhadováno na 3,7 miliard dolarů, se otočil a natáhl ruku, aby asistoval při gráciálním výstupu z limuzíny vysoké štíhlé blondýně ve světlerůžových značkových šatech a perlách. To byla jeho žena Marcia, která se nápadně podobala Tildě Swintonové v roli Bílé čarodějnice v *Letopisech Narnie*; podoba byla tak výrazná, že navzdory Marciině klasické kráse před ní někdy v obchodních centrech prchaly malé děti.

Pár zůstal stát obrácený k autu, z něhož teď vystupovaly jejich tři děti: Tinina sestra Meghan, jejich bratr Eric, mladší, ještě pohlednější verze svého otce, a Tina. Rodina vytvořila živý obraz dokonalosti vedle bouráku, jako vystřižený z reklamy na Ralpa Laurena.

Tininy oči padly na Seta a rozšířily se.

„Sethe?“

Ostatní se otočili a při pohledu na Setha a jeho dva průvodce se jim na tvářích objevila směs překvapení a odporu v různých poměrech.

„Ahoj Tino,“ pozdravil Seth. „Ahoj Meghan, Eriku.“ Obrátil se k Tininým rodičům. „Ahoj Miku. Marcio.“

Mike odpověděl jednomikronovým pokývnutím. Marcia se ani nepohnula. Civěla na Setha s výrazem ženy shlížející skrz prkénko do přenosného záchodu, do něhož jí právě spadla značková kabelka.

„Ty krvácíš,“ zděsila se Tina. „Jsi v pořádku?“

„Je mi fajn!“ Seth se pokusil o ledabylé gesto, které se proměnilo v zavravorání vyžadující několik kroků k návratu do původního postoje.

„Co se ti stalo s hlavou?“ zeptala se Tina.

„S hlavou?“

„S hlavou. Vždyť krvácí.“

„Aha. Promiň. Cyndi mě koplá. Ale byla to jen a jen moje vina.“

„Cyndi?“

„Já jsem Cyndi,“ představila se Cyndi. „Mimochodem gratuluju.“

Tina si jí nevšímalá a vyptávala se dál: „Ona tě koplá *do hlavy*?“

„Nevěděla jsem, že je to on,“ hájila se Cyndi.

Meghan vyprskla. „Možná měli tví kamarádi zaplatit víc než sto dvacet dolarů.“

„Co jste to řekla?“ naježila se Cyndi.

„Nenene,“ Seth zamával pažemi jako rozhodčí signalizující neúspěšný kop na branku za tři body. „Ona není strip-terka.“

„Opravdu?“ uštípla Meghan s očima upřenýma na Cyndi. „Tak co tedy je?“

„Co má *tohle* znamenat?“ zuřila Cyndi.

„Ale no tak, dámy,“ uklidňoval je Duane.

„A kdo jste vy?“ ukázala na něj Tina.

„Já jsem Duane.“

„Pěkný had,“ podotkl Eric. Meghan znovu vyprskla.

„Poslouchej, Tino,“ zadrmolil Seth a zoufale si přál, aby byl méně opilý. „Tohle všechno je úplně jinak, než to vypadá.“

„Aha,“ shrnula Tina. „Takže ty *nekrváčíš* z hlavy a nepotuluješ se tu s dvojnící Beyoncé a s vyhazovačem typu Jerryho Springera s velkým hadem kolem krku.“

„Ne. Chci říct, ano. Ale poslouchej, co se doopravdy stalo. Nemohli jsme najít Ricks Carlson. No, taxikář ho nemohl najít. Tedy on *našel* Ricks Carlson, ale nebyl to ten pravý. Tak jsme chytili jiný taxík, ale byl to ten samý taxík. A on –“

„Sethe,“ vzdychla Tina. „Zapomeň na to, ano? Jak jsem říkala na letišti, hlavně buď včas připravený na předsvatební večeri.“

„Ale opravdu, Tino, tohle není...“

„Sethe, to je v pořádku. Opravdu. Já teď jdu na pokoj. Ty se dobře bav při loučení se svobodou se svými novými přáteli.“

„Ale tohle nejsou moji...“ Seth se odmlčel a pohlédl na Duana a Cyndi.

Nastala rozpačitá pauza, již ukončil Mike, který si své místo v životě nevydobył tím, že by v jakýchkoli pauzách nečinně postával. „Sethe, já vím, že tohle je tvoje loučení se svobodou, a jsem si jistý, že tohle,“ mávl neurčitě směrem k Cyndi a Duanovi, aniž jim věnoval jediný pohled, „je všechno součástí zábavy. Chápu to. Jsem pro, aby vládla dobrá zábava.“ Vystříhl krátký, dentálně bezvadný úsměv, aby naznačil, do jaké míry fandí dobré zábavě.

„Ale nezapomeň, synu, že pozítří se ženíš s mojí dcerou a stáváš se součástí mé rodiny.“

Marcia stojící za Mikem se viditelně otrásla.

„Takže,“ dodal Mike, „jsem si jistý, že neuděláš nic, co by tvou novou rodinu uvedlo do trapné situace.“ Podíval se na Duana a Cyndi a pak zpátky na Setha. „Ano?“

„Ne, pane.“

„Sethe, říkal jsem ti, abys mě oslovoval Miku.“

„Ano, pane.“

Meghan znovu vyprskla.

„Tak dobrá,“ uzavřel Mike. „Uvidíme tě zítra.“

„Rozhodně,“ vehementně souhlasil Seth.

Mike a jeho bezchybná rodina zamířili k hotelovým dveřím, které vrátný spěšně otevřel. To předposlední, co Seth viděl, byl smějící se Eric a Meghan; to poslední byla Marcia beroucí Tinu za paži a šeptající jí do ucha slova, která pro něj pravděpodobně nebyla příliš lichotivá.

„Zatraceně,“ zaklel Seth.

„Je krásná,“ pronesla Cyndi.

„Já vím,“ přisvědčil Seth. „A já jsem ztratil ten prsten. Proboha. Musím najít svůj kufr.“

„Možná ho vzali vaši přátelé,“ soudila Cyndi.

„Proboha!“ Seth pocítil vlnu naděje. „Myslíte?“

„Mohl byste jim zavolat.“

„Proboha! Mohl bych jim zavolat!“

„Přesně to jsem měla na mysli.“

„Telefonem!“

„Správně.“

Seth vydoloval telefon, zvolil rychlé vytáčení Martyho, spadl do hlasové schránky, prskl: „Zatraceně,“ rychle vytočil Kevina, zopakoval: „Zatraceně,“ a rychle vytočil Velkého Steva.

„No tak, Steve, prosím.“ Telefon čtyřikrát zazvonil.

„Prosím,“ modlil se Seth.

„HALÓ?“ Byl to Velký Steve, překřikoval rámus v pozadí.

„Steve! To jsem já! Seth!“

„HALÓ?“

„Tady Seth!“

„SETH?“

„Ano.“

„MY TĚ HLEDÁME!“

„Jsem v hotelu.“

„CO?“

„V hotelu.“

„NE, JSME V KLUBU!“

„Ne, já jsem v –“

„JMENUJE SE MEAT NĚCO. PATROL. MEAT PATROL. VÍŠ, KOLIK TU STOJÍ PIVO?“

„Steve, poslouchej mě, ano? Máš můj ku–“

„PATNÁCT DOLARŮ ZA LÁHEV! LÁHEV MILLER LITE! PTAL JSEM SE, JESTLI MAJÍ TOČENÉ, ALE NEMAJÍ!“

„Steve, poslouchej mě –“

„PATNÁCT DOLARŮ! ZA MILLER LITE!“

„Je tam Marty?“

„CO?“

„Marty. Je tam?“

„NE, TADY STEVE!“

„Ne, já chci *mluvit* s Martym. Můžeš mi ho dát? Steve? Haló? Steve? Haló?“

Seth se podíval na telefon: spojení bylo přerušené. Stiskl redial. Tentokrát se ozvala hlasová schránka.

„Sakra!“

„Co je?“ zajímal se Duane.

„Jsou v nějakém klubu. Meat něco.“

„Meat Patrol?“

„Ano, to je ono.“

„To je sex-klub,“ vmísila se Cyndi. „Mají váš kufr?“

„Nevím ani, jestli mají *kalhoty*,“ odušil Seth. „Zatraceně.“ Sesunul se na zem přímo před vchodem do hotelu. Vrátný k němu vykročil, zřejmě mu chtěl sdělit, že tam nemůže sedět, ale rychle ustoupil, když se na něj obrátili Duane a Květinka.

„Co mám dělat?“ naříkal Seth. „Jsem *ženich*.“

„Víte co,“ nabídl mu Duane, „ubytujte se a lehněte si. Já zajedu pro vaše přátele a pro váš kufr a dopravím je sem.“

„To byste udělal?“ ocenil ho Seth. Napadla ho provinilá myšlenka, že kdyby byla situace opačná, tak by pro Duana pravděpodobně totéž neudělal.

„Jistě,“ kývl Duane.

„Dám vám peníze na taxík,“ řekl Seth a vrávoravě vstával. Otevřel peněženku a podal Duanovi dvě padesátidolarovky. Všiml si, že mu už v peněžence moc nezbývá. Dal na svůj velký svatební víkend dohromady 1 200 dolarů v hotovosti a podařilo se mu skoro všechny utratit, ještě než se ubytoval.

Duane zamířil k ostražitému vrátnému, aby mu sehnal taxík. Seth se na nohou, s nimiž pociťoval jen nejasné spojení, odpotácel směrem k hotelu.

Musím utopit svoje děti.

Nepředstavitelná myšlenka zachvátila Laurettinu mysl, když se člun, teď už tak plný vody, že nebyl schopný překonávat vlny, málem převrátil. Laurette jednou rukou pevně sevřela bok člunu, jehož předtím teď směřovala kolmo vzhůru, zatímco druhou se snažila k sobě tisknout Stephana i miminko. Příští vlna je téměř určitě všechny smete do moře a ona se pak už nebude mít čeho chytit.

Rozhodla se. Až přijde ten pravý čas, přidrží děti pod vodou a tu hrůzu pro ně ukončí. Nebude riskovat, že je pustí nebo že se utopí první a nechá je samotné na krutém nelítostném oceánu. Dá svým dětem tu jedinou útěchu, kterou jim teď může dát, útěchu smrti.

Člun se mezi vlnami vyrovnal. Viděla, jak se blíží další, ještě větší než ta předchozí. Cítila, jak se člun zvedá a prudce naklání. Slyšela, jak Stephane vykřikl, když se překloupili do moře. Přitiskla se k němu, přitiskla se k miminku, rozhodla se provést svůj milosrdný plán.

Ale nedokázala to. Už několik let bylo smyslem její existence chránit své děti, a teď ten instinkt nedokázala překonat. Chytila každé z dětí jednou rukou a nadzvedla je, sama

se snažila šlapat vodu, aby udržela hlavu nad hladinou. Nic víc dělat nemohla. Když spatřila, jak se blíží další vlna, věděla, že už to nestihne.

Seth dovrával k recepci, ve které stál muž s ostře řezanými rysy a jménem ROBERT na jmenovce. Vrhł ustaraný pohled na Sethovo krvácející čelo, ale rychle se vzpamatoval a přivítal Seta v hotelu Ritz-Carlton s výrazem vyjadřujícím upřímně předstíranou vřelost.

„Chci se ubytovat,“ oznámil Seth. „V hotelu.“

„Výborně!“ zvolal Robert s úsměvem na znamení, že je tímto vývojem událostí potěšen. „Smím poprosit o jméno?“

„Jedno už máte.“ Seth ukázal nejistým prstem na Robertovu jmenovku. Připadalo mu to jako skvělý vtip, rozesmál se a v rozjařenosti se pokusil plácnout do pultu recepcce, ale minul o dobrých patnáct centimetrů.

Za sebou uslyšel zachichotání, a když se otočil, spatřil Cyndi.

„Vy jste tady,“ konstatoval.

„Jen chci zkontrolovat, že jste se v pořádku ubytoval,“ opáčila a rychle dodala: „To byl Duanův nápad. Jakmile budete ubytovaný, počkám na něj před hotelem, dokud se nevrátí.“

„Dobrá,“ kývl Seth.

„Tak,“ pravil Robert a znovu se pustil do práce. „Smím poprosit o vaše jméno?“

„Myslím, že vaše vám sedí líp,“ mínil Seth, „a navíc už ho

máte na jmenovce.“ To v Cyndi vyvolalo další zachichotání a Seta potěšilo, že tentokrát se mu podařilo rozjařeně plácnout do pultu recepce hned napoprvé.

Robert vykouznil zdvořilý nanoúsměv. „Ale vážně, můžete mi sdělit, na jaké jméno zní vaše rezervace?“

„Weinstein,“ odvětil Seth. „Seth Weinstein. Přijel jsem na svatbu Weinstein-Clarková, jako ženich.“

„Gratuluji,“ řekl Robert a vrhl pohled na Cyndi.

„Ale ne,“ zaculila se Cyndi. „Já nejsem nevěsta. Já jsem tu jen jako kamarádka.“

„Ona má jiného přítele,“ doplnil Seth. „Jmenuje se Wayne.“

„Duane,“ opravila ho Cyndi.

„Správně, Duane,“ přitakal Seth. „Jak se jmenuje ten had?“

„Květinka,“ odpověděla Cyndi.

„Správně, Květinka,“ zopakoval Seth Robertovi. „To je Duanův had.“

„Aha,“ na to Robert. „Potřebujete pomoc se zavazadly?“

„Ano,“ přisvědčil Seth.

„Dobrá,“ děl Robert. „Kde jsou?“

„No právě.“

„Prosím?“

„Kde jsou? To je to, s čím potřebuju pomoc.“

„Vy potřebujete pomoc *najít* zavazadla?“

„Správně. Nevím, kde jsou.“

„Aha,“ pokýval Robert. „Tak to bohužel taky nevím.“

„Zatraceně,“ ulevil si Seth.

„Tak dobrá,“ pronesl Robert rázně a poklepal na počítač. „Vidím, že pro vás máme rezervované pěkné apartmá, všechny výdaje hraď pan Clark.“

„Mám mu říkat Miku, ale vždycky na to zapomenu,“ svěřoval se Seth.

„Aha.“

„Má dvě helikoptéry, věřil byste tomu?“

„Páni,“ zamumlal Robert. „Tady je váš klíč od pokoje,

pane Weinsteine. Doufám, že budete mít příjemný pobyt.“ Podal Sethovi pouzdro s magnetickou kartou. Seth se na ni zadíval pohledem, jakým by pes zkoumal kvadratickou rovnici.

„Pomůžu vám,“ nabídla se Cyndi a vzala kartu. „Kudy se jde k výtahům?“

„Tudy,“ ukázal Robert a věnoval Cyndi pohled, který ji vytočil. Vzala Setha za paži a vedla ho k výtahům. Do jednoho vstoupili; dveře se zavřely. Cesta nahoru začala rozpačitým tichem.

„Za tu vaši hlavu se opravdu omlouvám,“ prohlásila Cyndi.

„Moji hlavu?“ podivil se Seth.

„Že jsem do ní kopl,“ objasnila Cyndi.

„Ale to je v pořádku.“ Seth ji poklepal po paži, rukou se dotkl její holé kůže, byl to pocit, který si oba velice jasně uvědomili. Spustil ruku dolů a oba od sebe o půl kroku odstoupili.

Dveře se otevřely. Cyndi šla první, sledovala čísla na dveřích, Seth pohládal za ní. „Tady to je.“ Podala magnetickou kartu Sethovi. Chvilí s ní zápasil, snažil se ji správně vsunout do otvoru ve dveřích. Kartu mu zase vzala, jejich ruce se znovu na sekundu dotkly. Odemkla dveře a otevřela je.

„Páni,“ hvízdl.

Seth kolem ní prošel do místnosti. „Páni,“ souhlasil.

Stáli v předsíni obrovského apartmá. Vpravo byl bar s lahví šampaňského ve kbelíku s tajícím ledem. Vpředu byl potměný obývací pokoj s pohovkami uspořádanými před televizorem s velkou obrazovkou, na které právě běžela na stanici Domov a zahrada epizoda z pořadu *Přes nový práh*. Na druhém konci pokoje byl jídelní kout se stolem a židlemi. Vlevo se táhla chodba vedoucí do ložnice.

„To je nádhera,“ vydechla Cyndi.

„Jo,“ přikývl Seth. „Tina mi říkala, že mi rezervovali apartmá pro ženicha, ale já jsem nevěděl, že bude jako, jak bych to řekl, jako celý byt.“

Uplynulo několik sekund, pak se ozvala Cyndi: „Myslím, že bych měla jít dolů a počkat na Duana.“

„Můžete počkat tady,“ navrhl Seth. „Vždyť je tu spousta místa.“

„Myslíte, že... Chci říct, že nechci způsobit žádné potíže.“

„Ale ne,“ mávl Seth rukou, „myslím, že do větších potíží se už dneska dostat nemůžu.“

Najednou apartmá naplnil pronikavý mečivý zvuk protáhlého vysokodecibelového prdnutí, které přicházelo od pohovek. Seth a Cyndi se tam obrátili. Nad opěradlem prostřední pohovky se objevila hlava.

„Promiňte,“ omlouval se hluboký ženský hlas. „Usnula jsem.“

Žena vstala a protírala si oči. Byla to Afroameričanka se světlou pletí, hezká, velice mohutná, v šatech, které připomínaly stan. Zívla, pohlédla na Setha a zeptala se: „Vy jste ženich?“

„Jo,“ odtušil Seth. „A kdo jste vy?“

„LaDawne. S e na konci.“

„Hm, jak jste se sem dostala?“

„Ale, znám tu pár lidí. Pustili mě dovnitř.“

„Dobrá, ale... proč jste v mém pokoji?“

LaDawne s dramatickým gestem shodila šaty. Pod nimi měla bikiny pošíité falešnými drahokamy, které se usilovně snažily obepnout její mohutné ženské křivky.

„Miláčku, já jsem striptérka.“

„Páni,“ vypískla Cyndi.

Seth se posadil na podlahu a složil hlavu do dlaní. „To ne.“

„Co je?“ podivila se LaDawne.

Seth vzhlédl. „Říkal jsem Martymu, že žádnou striptérku nechci.“

„No,“ oponovala LaDawne, „*mně* Marty říkal něco jiného. Řekl mi, abych tu byla v devět, a já jsem tu v devět byla. Takže jsem tady už *spoustu* hodin a dostanu za to *pěkně* zapláceno.“

Seth si zase zakryl obličej rukama. „Kolik?“ tázal se skrz prsty.

„Dvě stě dolarů,“ odpověděla LaDawne. „A navíc obvykle dostávám tuzér, protože, miláčku, kdybyste mě viděl tancovat, tak byste mi ten tuzér dát *chtěl*.“

„Já dvě stě dolarů nemám,“ zpravil ji Seth.

„Vážně?“ utrousila LaDawne. „Ženich v tak fantastickém apartmá, a nemá dvě stě dolarů? Jste si jistý, že ty peníze nemáte? Neslíbil jste je místo toho *téhle* kočičce?“

„Hele,“ naštvála se Cyndi. „Já nejsem –“

„Miláčku, mně je jedno, co jsi,“ usadila ji LaDawne. „Mně jde akorát o to, že chci svoje prachy.“

Seth vytáhl peněženku. „Mám nějakých padesát dolarů. To je všechno. Ty vám klidně dám. Je mi líto.“

LaDawne zavrtěla hlavou, čímž aktivovala seismickou sílu, která ji rozvlnila od hlavy až k patě. „Nene. Měla jsem s Martym dohodu a byla jsem včas na místě a teď chci svoje peníze. Takže pokud je nemáte, sežeňte Martyho, a to teď hned, ať mi ty peníze přinese, nebo budu muset zavolat Wesleyho.“

„Wesleyho?“ zeptal se Seth zmateně.

„To je můj manažer-lomeno-přítel,“ vysvětlila LaDawne. „Určitě nechcete, abych zavolala Wesleyho.“

„Ne!“ vyhrkl Seth. Zavrtěl hlavou. „*Marty*. Proboha.“

„Možná byste mu měl znovu zavolat,“ navrhla Cyndi.

„Jo.“ Seth vytáhl z kapsy telefon. Stiskl rychlé vytáčení Martyho, ale obával se, že zase uslyší hlasovou schránku. K jeho velké úlevě telefon po několika zazvoněních někdo zvedl.

Byla to žena.

„Haló?“ ohlásila se.

„Je tam Marty?“ chtěl vědět Seth.

„Nemá čas,“ odvětila žena. Měla přízvuk, a nebyl španělský. Možná ruský.

„Poslouchejte,“ naléhal Seth. „Tohle je důležité. Jsem jeho svědek. Chci říct, on je můj svědek. Já jsem ženich.“

„*Kdo*?“

„Ženich. Jsem ženich. Jen Martymu povězte, že s ním musím *teď hned* mluvit, ano? Tohle je *opravdu, opravdu* důležité.“

Po chvíli žena řekla: „Dobrá, zeptám se ho.“

Seth slyšel, jak telefon na něco *žuchl*. LaDawne přemístila celou svou mohutnost k baru a ukázala na šampaňské. „Budete tohle pít?“

Seth zavrtěl hlavou.

„Dovolíte?“ požádala LaDawne.

Seth mávl rukou. LaDawne vytáhla láhev z tajícího ledu. Seth slyšel, jak někdo zvedá telefon.

„Haló?“ houkl Marty.

„Marty, tady Seth. Kde sakra –“

„Sethe! Kde sakra jsi?“

„Jsem v –“

„Všude jsme tě hledali, člověče. Nechápu, proč jsi tak beze slova zmizel.“

„Já jsem nezmizel. Byl jsem pod –“

„Každopádně, musíš sem přijít, člověče. Je to tady *neuvěřitelný*.“

„Kde?“

„Jsme v soukromém klubu. S těmihle ženskými jsme se seznámili v Meat Patrol – Sethe, tomu bys *nevěřil*, jaké jsou. Tina by vedle nich vypadala jako Rosie O'Donnellová, bez urážky. Pozvaly nás na soukromou party, a teď jsme tady.“

„Ale kde?“

„V hotelu něco-něco. Sea Monkey.“

„V hotelu Sea Monkey?“ zopakoval Seth.

„Jo,“ potvrdil Marty.

„A jéje!“ zabasovala LaDawne.

Seth pohlédl na LaDawne. „Proč a jéje?“

„Vaši přátelé jsou v hotelu Sea Monkey?“

Seth přikývl.

„S holkama, co mluví s ruským přízvukem?“

Seth znovu přikývl.